

ATASÖZLERİ VE HİKÂYELELERİ

SELCEN YÜKSEL ARVAS

“ DİKKATİ DEYİMLERİN ARKASINDAKİ SIR PERDESİ
ARALANIYOR! ARKALARINDA YATAN OLAYLAR
VE KİSİLER GÜN YÜZÜNE ÇIKIYOR...

SERMAYEYİ YÜKLENEK KEDİNİN ÇOK GİZLİ GÖREVİ
NEYDİ? SARI ÇİZMELİ MEHMET AĞININ PESİNDEKİ
ADAM KİMDİ? MADEM YEMEYECEKTİ, DERVİŞ
NİYE AĞZINDA BAKLAYLA GEZİYORDU? KARIŞI BİR
DOĞURURKEN KENDİ DOKUZ DOĞURAN ADAMCAĞIZIN
DERDİ NEYDİ? ETEKLERİ ZİL ÇALARAK GEZME MODASINA KİM ÖNCÜLÜK ETTİ?
ÇİZMEYİ ASMAYA ÇALISAN ADAMIN BASINA NELER GELDİ? YÜZÜ SIRKE
SATAN PAZARCI KAÇ LIRA KAZANABILDI? LAFLA PEYNİR GEMİSİNİ
YÜRÜTMEME ÇALISAN TÜCCARA NE OLDU? ESEK SUDAN GELİNCEYE
KADAR DAYAK YİYEN GARİBANIN SUÇU NEYDİ? ORTAKLIĞI BOZAN
ÖKÜZ, YOKSA BİR CİNAYETE Mİ KURBAN GİTTİ? ÇÖL
ORTASINDA PİRİNCİN TASINI AYIKLAMAK
KİMIN FIKRIYDI?

CARPE
DIEM

*Son bin yıldır atalar arasında
neler konuşulmuş, neler yaşanmış,
kim kime ne demiş...
Tüm dedikodular işte bu kitapta!*

İçindekiler

- elinizdeki bu kitapta... / 9
merak edenler için... / 13
acele işe şeytan karışır / 21
aç ayı oynamaz / 24
adam öküz derdinde, gelin sakız derdinde / 28
akılsız başın cezasını ayak çeker / 30
aslan yattığı yerden belli olur / 33
at binenin, kılıç kuşananın / 35
az tamah, çok zarar getirir / 37
baba oğluna bir bağ bağışlamış,
oğul babaya bir salkım üzüm vermemiş / 39
bakmakla usta olunsa, kediler kasap olurdu / 42
bal tutan parmağını yalar / 44
balık baştan kokar / 46
beterin beteri var / 48
beylik çeşmeden su içme / 50
bir sıçrarsın çekirge, iki sıçrarsın çekirge,
üçüncüde ele geçersin çekirge / 53
damdan düşen, damdan düşenin halini bilir / 60
davulun sesi uzaktan hoş gelir / 62
deli dostun olacağına akıllı düşmanın olsun / 64
dereyi görmeden paçaları sıvama / 66
diriler dururken ölüler helva yemez / 67
el, elin eşeğini türkü çağırarak arar / 69
gün doğmadan neler doğar / 71
hatır için çiğ tavuk yenir / 74
hay'dan gelen hû'ya gider, selden gelen suya gider / 76
her koyun kendi bacağından asılır / 80
iyilik et denize at, balık bilmezse hâlık bilir / 83
kaçan balık büyük olur / 85

keçinin meşeye ettiğini meşe de keçiyeye eder / 87
kedinin usluluğu sıçan görünceye kadar / 89
kılavuzu karga olanın burnu çamurdan çıkmaz / 92
kısmet ise gelir hint'ten, yemen'den,
kısmet değilse ne gelir elden? / 94
kısmetinde ne varsa kaşığında o çıkar / 96
kış kışlığını, kuş kuşluğunu gösterir / 98
kötü komşu insanı mal sahibi eder / 100
lafla peynir gemisi yürümez / 103
minareyi çalan kılıfını hazırlar / 105
ne verirsen elinle, o gider seninle / 107
öz ağlamayınca göz ağlamaz / 109
para parayı çeker / 111
parayı veren düdüğü çalar / 113
pılav yiyen, kaşığını yanında taşır / 115
soğanın acısını yiyen bilmez, doğrayan bilir / 117
tekkeyi bekleyen çorbayı içer / 119
tilkinin dönüp geleceği yer kürkçü dükkânıdır / 121
verecek olunca hallâk, gagasında getirir lalâk / 123
vermeyince mabut, ne yapsın mahmut? / 125
yalancının evi yanmış, kimse inanmamış / 128
yalancının mumu yatsıya kadar yanar / 130
yanlış hesap bağdat'tan döner / 132
yemeyenin malını yerler / 136
yerin kulağı var / 138
yiğit, lakabıyla anılır / 141
zengin horozu bile yumurtlar / 143
zengin malı züğürdün çenesini yorar / 145
zurnada peşrev olmaz / 147
züğürtleyen bezirgân eski defterleri yoklar / 149

ELİNİZDEKİ BU KİTAPTA...

Atasözlerimiz, atalarımızın binlerce yıllık hayat tecrübelerinin özetidir. Bazen kuracağımız onlarca cümlenin yerine geçerler.

Leb demeden leblebiyi anlatırlar. Uzun lafın kısı, konunun hasıdır.

O yüzden ne kadar çok atasözü bilirse, bizim de hayat tecrübemiz o kadar artar. Her durumda nasıl hareket edeceğimizi, kiminle nasıl konuşacağımızı biliriz.

Bacak kadar boyumuzla adam sarrafı olur, yaşlılarımızdan on çift gömlek fazla eskitmiş oluruz.

Hem çekirdekten yetişir, hem de daha saçımız sakalımız ağarmadan, 'güngörmüş' diye anılırız.

Kıscası bilgimize bilgi, tecrübemize tecrübe, havamıza da hava katarız. İşte elinizdeki bu kitapta bolca atasözü sunuyoruz sizlere.

Atalarımızın ne demek istediğini rahatça anlayın diye birbirinden eğlenceli hikâyelerle anlattık onları.

Hikâyelerimizi okurken atalarımızın zamanına gidecek, onlarla gezip tozup sohbet edeceksiniz.

Kimi zaman ata binip kılıç kuşananlarla birlikte kervana katılıp dere tepe düz gidecek, kimi zaman yaramaz bir maymunun çaldığı altın kesesinin peşine düşeceksiniz...

Gün olacak bir Allah adamının nasihatlerine kulak verecek, gün olacak bir sokak düğününde çalan davulun eşliğinde halay çekeceksiniz...

Kâh bir aslanın ininde gözünüzü açacak, kâh bir karganın peşinde yolunuzu arayacaksınız...

Bazen hain bir hırsızın peşine düşecek, bazen de peşinizdeki avcıdan kaçacaksınız.

Sizin için dillerden dillere dolaşan, birbirinden güzel, birbirinden ilginç, birbirinden şenlikli atasözlerini seçip hikâyelerine yer verdik.

Kimi zaman anonim hikâyelerini, kimi zaman da kendi hikâyelerimizi ilişitirdik.

Kitaba girecek atasözlerini alanındaki en temel kaynaklardan derledik. Bu süreçte en güvenilir edebiyat eserlerine başvurduk. Öğretmenlerimize danışmayı da tabii ki ihmal etmedik.

Anlayacağınız bütün hikâyelerimizi bir güzel yoğurduk, ince ince dokuduk. Hepsine ayrı ayrı özendik, kelimelerimize dikkat kesildik.

İşin açıkçası günlerce, haftalarca, aylarca bilgisayarımızın başında atalarımızın sözlerine layık bir kitap ortaya çıkarabilmek için uğraştık durduk.

Her atasözümüzün başında mutlaka anlamını verip her hikâyenin sonuna da uzun açıklamasını eklemeyi unutmadık.

Okurken bolca kıkırdayın diye çalışmamızı birbirinden eğlenceli resimlerle de süsledik.

En sonunda elinizde tuttuğunuz, eğlenceli kitap çıktı ortaya. Severek okuyun, okudukça daha çok sevin, daha çok sevdikçe daha çok okuyun... Bu güzel dairenin içinde dolanıp durun diye...

Selcen Yüksel Arvas
İstanbul, Kasım 2014

MERAK EDENLER İÇİN...

Atasözü Nedir?

Atasözleri, denemelere ve gözlemlere dayanan, öğüt verici sözlerdir.

Atasözlerini ilk söyleyenin kim olduğu bilinmemektedir. Ama bazen bazı şeyleri bilmemek daha iyidir.

Diyelim ki bir atasözü söyleyeceksiniz. Bu sözü ilk söyleyen atanın kim olduğunu da biliyorsunuz. Söze şöyle başlamanız gerekebilirdi:

“Babamın dayısının kayının damadının büyük büyük büyük babasının amcasının oğlunun da dediği gibi...”

Bu sırada sizi dinleyen arkadaşınız da lafa karıştırdı:

“Uydurma! Onu söyleyen bir kere benim amcamın kayınbabasının dayısının oğlunun hanımının büyük büyük büyük büyük büyük ninesiydi.”

İşte böyle, yok yerden kavga çıkabilirdi. O yüzden kimin dediğinin bilinmemesi gayet isabetli olmuş.

Atalar, herkesin atası olduğuna göre hangisinin dediği çok da fark etmez. Demişler ya daha ne?!

Atasözleri zaman içinde kulaktan kulağa yayılarak tüm millete miras olmuşlardır.

İlk çıkışları kurul kararıyla olmadığına göre her atasözü elbette bir atanın ağzından çıkmıştır.

Belki de ilk çıktıkları zamanda sözü kimin söylediği biliniyordu. Sonra zamanla kimin dediği unutuldu, karıştırıldı, önemsenmedi. Atalar “Amaaaa kim söylemişse söylemiş. Onu mu tutacağım kafamda? ‘Atasözü’ diyelim kimse alınmasın, gücenmesin” havasına girdiler. Burada önemli olan diyen değil denendir.

Atasözlerinin Özellikleri

Bir sözün atasözü olduğunu nasıl anlarız?

Diyelim ki, bir arkadaşınız bir söz uydurdu: “Arkadaşıyla tostunu paylaşmayan kişiye temiz bir sopa atmalı” dedi.

Size de “Bak bu bir atasözü. Bu atanın sözünü tutup benimle tostunu paylaşmazsan gece rüyana girer, sana temiz bir sopa atar” dedi.

Siz de yıllarca bunun gerçekten bir atasözü olduğunu sandınız.

Bu sözü söyleyen ata, gece size kâbus olur korkusuyla ne zaman tost alsanız arkadaşınızla paylaştınız. (Biraz safsınız galiba.)

Ama bir gün canınıza tak etti. Arkadaşımızın doğru söyleyip söylemediğini öğrenmek için, bütün tehditlere rağmen onunla son tostunuzu paylaşmadınız.

İşte o gece rüyanızda aksakallı bir dede gördünüz. (Bu şahıs sözü geçen ata oluyor.)

Dede elindeki bastonunu kafanıza geçirecek diye aklınız çıktı. Ama dedenin hiç de öyle bir niyeti yoktu. Sadece size dedi ki, “A benim akılsız torunum. Bizim zamanımızda tost mu vardı ki böyle bir laf edelim?”

İşte o anda kafanızda şimşekler çaktı. Arkadaşımızın sizi kandırıldığını anladınız.

Ama her zaman bu kadar şanslı olmayabilirsiniz. Ya aksakallı dede rüyanıza girip sizi uyarımasaydı?

İşte bu gibi durumlarda kullanmanız için size biraz da atasözlerinin belli başlı özelliklerinden söz edelim:

1.

Bir atasözünün doğruluğu herkes tarafından kabul edilir.

Atasözlerinin en ilginç özelliklerinden biri budur. Sanki ataların hiç yanılma şansı yok gibi her dedikleri illa doğru kabul edilir.

Halbuki bir ata da “İnsan beşer, kuldur şaşar” demiş. Yani insan kusursuz değildir, dünyada yanılmayan kimse yoktur demek istemiş. Bunu söyleyen atanın başı kel miydi de söylediği dikkate alınmıyor acaba?

Hepsinin doğru olduğu kabul edilse de bazı atasözleri birbiriyle çelişir.

Örneğin, “İyi insan lafı üstüne gelir” ile “İti an, çomağı hazırla” Sözlerinde olduğu gibi...

Herhalde hiçbir atanın kalbi kırılmasın diye ikisi de atasözü olarak kabul edilmiş. Tabii burada farklı durumların farklı sonuçları doğurabileceğini de unutmamak gerek.

2.

Atasözleri kalıplaşmış sözlerdir. Sözcüklerin sırası hiç değişmez, sözcükler eş anlamlıları bile olsa başka sözcüklerle değiştirilemez.

Örneğin, “Elmayı soy da ye, armudu say da ye” atasözünü ele alalım.

Kimse çıkıp da “Kardeşim, ben elmayı sevmem. Armudu da ağzıma sürmüşlüğüm yoktur. Gelin şu sözü ‘Çileği soy da ye, narı say da ye’ yapalım. Herkes mutlu olsun” diyemez.

Çünkü hem çileğin kabuğu yoktur ki soyulsun. Hem de narı saymak kolay iş değildir.

Ayrıca bu sözü eden atanın da bir bildiği vardır ki elma, armut demiş. O da bilirdi çilek, nar demeyi.

3.

Atasözleri kısa ve özlü söz öbekleridir. Az sözcükle çok şey anlatırlar.

Örneğin, “Vakit nakittir.”

Hiç üç paragraf süren atasözü olur mu? Elbette olmaz. Bir atasözü üç paragraf sürseydi hem kimsenin aklında kalmazdı hem de insan onu söyleyene kadar karşısındaki uyuklamaya başlardı.

4.

Atasözleri genellikle sosyal olayları ve tabiat olaylarını anlatırlar.

Örneğin, “Minareyi çalan kılıfını hazırlar” ya da “Mart kapıdan baktırır, kazma kürek yaktırır.”

Görüldüğü gibi atalarımız özel hayatlarını ve ilişkilerini atasözlerine pek karıştırmazlardı. Aksi halde, “Sabah kalktım. Elimi yüzümü yıkadım. Sonra da kahvaltı ettim” ya da “Ali ata bak. Bak Ali bak. Ali ata bak” şeklinde bir sürü atasözümüz olurdu, bunlar da sözlükte yer kaplamaktan başka bir işe yaramazdı.

5.

Atasözleri ahlâk dersi, öğüt verirler, yol gösterirler.

Örneğin, “Bugünün işini yarına bırakma.”

Üç değil, beş değil, binlerce, milyonlarca ata var tabii. Bu ataların her biri bir önemli olay yaşasa ooo...

Atalarımız ömürleri boyunca birçok olaya şahit olduklarından ve birçok insan da tanıdıklarından hayat konusunda elbette çok çok çok tecrübelilerdir. İşte bu tecrübelerini de bize atasözleriyle aktarmışlardır.

Atalarımız öğütleri tutulsun, sözlerinden çıkılmasın diye de “Atalar sözünü tutmayı yabana atarlar” yani “ataların yol gösterici öğütlerine uymayan toplumdandır dışlanır” anlamında biraz tehdit içeren bir atasözü söyleyerek işlerini sağlama almışlardır.

“Ben söyleyeyim de, sen ister yap ister yapma” gibi bir tavır içine girmemişlerdir.

6.

Atasözleri her dilde vardır.

Atasözleri sadece bizim toplumumuza özgü değildir. Bizim söz söyleyen atalarımız olur da el âlemin olmaz mı?

Örneğin, bir Çin atasözü der ki: “Shi fu ling jin men, xiu xing zai ge ren” yani “Hoca kapıyı açar, içeri kendin girersin.”

Hatta bazen öyle olur ki, birden fazla farklı dilde aynı sözcüklerden oluşan atasözleri karşımıza çıkar. İşte o zaman insan “Allah Allah! Bu işte bir iş var” der. Ama yine de atasını aşırı macilikla suçlayamaz. “Onların atası benimkinden çalmıştır” der.

Bu atalar şimdi yaşasalardı, büyük ihtimalle birbirlerini kaynak belirtmeden eserini kullanmakla itham eder, dava üzerine dava açarlardı. En iyisi toprakları bol olsun, huzur içinde yatsınlar.

7.

Atasözleri üretildikleri milletlerin değerlerini yansıtır, insanların yaşayışlarıyla ilgili ipuçları taşırlar.

Örneğin, “At at oluncaya kadar sahibi mat olur” sözünü ele alalım. Bu atasözünden anladığımıza göre atalarımız atı eğitir, ata binerlermiş.

Dilimizde mango, kuala, uzay gemisi, ışın kılıcı kelimelerini içeren atasözleri olmamasının temel sebebi budur. Memlekette olmayan şey atasözünde ne gezer?

•••

Görüldüğü gibi atasözleri atalarımızın uzun yıllar süren gözlemlerine, tekrar tekrar denemelerine, bilgece

düşüncelerine dayanır. İçlerinde bizim için eşsiz öğütler barındırırlar.

Bu özellikleriyle atasözleri dilimizin zenginliğidir. Her ne kadar satsan para etmez gibi görünseler de içlerinde binlerce yıllık tarihimizi, örfümüzü, âdetimizi, atalarımızın hayat tecrübelerini taşıdıkları için manevi değerleri çok yüksektir.

Atasözleri bir toplumun kültürel hafızasıdır. Atasözleri unutulursa, toplum da alzheimer olur.

O yüzden en güzeli toplumca hafızamızı kaybetmek için hafıza egzersizleri yapmak, atasözlerini sık sık tekrarlayarak ve kullanarak canlı tutmaktır.

acele işe şeytan karışır

*Aceleyle yapılan iş, iyi sonuç vermez.
Her işe gerektiği ölçüde zaman ayrılmalıdır.*

Bir zamanlar Şam'da yaşayan beylerden birinin güzel sesiyle nam yapmış bir kölesi varmış.

Kölenin sesi öyle güzelmiş, öyle güzelmiş ki ne vakit bir türkü tuttursa duyan kim varsa elindeki işi bırakır köleyi dinlemeye koşarmış.

Ama gel gör ki, köle bir o kadar da hımbıl ve eli ağır-muş. Efendisi kendisine bir iş verse geciktirir, şarkı türkü söyleye söyleye, aheste beste çalışırmış.

Efendisi ise sesinin güzel oluşu sebebiyle onun bu yavaşlığına göz yumarmış.

Tabii insanın bu kadar güzel sesi olur da eş, dost rahat bırakır mı?

Efendisi ne zaman köleyi çarşıya pazara işe salsa et-rafta ne kadar esnaf, müşteri varsa köleyi yakalar, deli-kanlıya yalvar yakar birbiri ardına şarkı söylettirir, türkü okuttururlarmış.

Her ne kadar istemez gibi yapsa da aslında kölenin de hoşuna gidermiş halkın bu ilgisi.

Yolda ne zaman şarkı söylemesi için önü kesilse, “Bugün beni affedin ağalar, sesim kendinde değil” diye önce ağırdan satarmış kendini.

Ama nazlanması bitip bir başladı mı şarkıya türküye, ooo birbiri ardında bildiği bütün şarkıları ortaya döker, kendi de susmak bilmezmiş.

Günün birinde efendisi bir testi almak için köleyi pazara göndermiş. Kölenin huyunu bildiğinden sıkı sıkı tembihlemiş: “Sakin oyalanma, acele git, acele gel” demiş.

Köle pek oralı olmamış, içinden “Aman ne gerek var aceleye, hem acele işe şeytan karışır” diye geçirmiş.

Efendisi onu iyi tanıdığından işini sağlama almak için bir de tehdit savurmuş.

“Eğer pazardan testiyi alıp güneş batıncaya kadar burada olmazsan bir daha sana şarkı, türkü yasak!” demiş.

Köle bu kez biraz tedirgin olmuş. Hemen pazarın yolunu tutmuş.

Yoldan geçen bir atlı arabadan kendisini tanıyanlar, “Kasabaya gideceğiz, illa sen de bizimle gel. Bütün masraflar bizden. Seninle hem gezer, hem eğleniriz. Dönüşte de seni pazara bırakırız” diye ısrar etmişler.

Sesi güzel olduğu kadar akli da kıt olan köle bir iki nazlanmış ama sonunda kabul etmiş bu cazip teklifi.

Kölenin birbirinden güzel şarkıları eşliğinde sallana sallana yola koyulmuşlar.

Köleyi pazara bıraktıklarında neredeyse akşam olmak üzereymiş.

Köle, pazara varınca efendisinin tembihini hatırlamış.

Oracıktaki testiciden hemen bir testi alıp eve dönmeye yeltenmiş. Ama telaştan eli ayağına dolaşmış.

Aksilik bu ya, aceleyle koşarken yoldaki koca taşı görmemiş, taşa takılıp testiyle birlikte yere kapaklanmış. Testi paramparça olmuş, kölenin üstü başı yırtılmış.

Hem canının acısıyla, hem de kırdığı testinin hesabını verme korkusuyla yerdeki testi parçalarını toplamaya çalışırken “Ben söylemiştim ama, acele işe şeytan karışır, diye. Keşke bu kadar acele etmeseydim” demiş.

İşte böyle, insan bir işi yaparken ardından atlı kovalıyor gibi telaş ederse, eli ayağı birbirine dolaşır, etekleri tutuşur, iki ayağı bir pabuca girer; en sonunda da yaptığı işi eline gözüne bulaştırır.

En güzel sonuç için, bir işi sakın sakın yapmak, ama işe gereken önemi de vermek gerekir.

aç ayı oynamaz

*Birinden iş bekliyorsak onu maddi olarak doyurmalyız.
Aksi halde çalışması verimsiz olur.*

Fakir bir adamcağız ormanda çalı çırpı toplarken ya-
nındaki çalılığın hemen arkasında homur homur bir ses
duymuş.

Biraz korkarak çokça da meraklanarak çalılığı bir ara-
lamış ki o da ne? Minicik bir ayı yavrusu. Tüy yumağı gibi,
sevimli mi sevimli. Etrafa bakınmış adamcağız. Belli ki
ayıcığın anası yokmuş. Kıyamamış oracıkta yalnız bırak-
maya. Almış eve getirmiş.

Karısı ayı yavrusunu görünce sinirlenmiş.

“Millet ormana gider tavşan getirir, kuş getirir; bizimki
ayı getirmiş! Ay gözü kör olmayasica! Bizim boğazımız
zaten zor doyuyor, evde bir ayı eksikti!” diye bütün gün
dırlanmış durmuş.

Adamcağız ne dese karısının gönlünü edememiş. En
sonunda “Yav hanım, bu kadar da abartma. Hele biraz
büyüsün, götürür pazarda satarım. Biraz rahat ederiz,
fena mı olur?” demiş.

Karısının hepten tepesi atmış. “Ayol kim alacak ayıyı? Eti desen yenmez, bahçeye bağlasan nöbet tutmaz, kılı tüyü bir işe yaramaz. Kim ne yapsın ayıyı be!” diye çıkmış gariban adamcağıza.

“Yahu hanım, sen hiç çarşıda oynayan ayı görmedin mi? Nasıl bahşış toplar ayı oynatan bilmez misin? Adının ayı olduğuna bakma, bu tüy yumağı aslında bir servet anahtarı. Ben şimdi birkaç numara öğretirim buna. O zaman kapış kapış satılır” demiş.

Para lafını duyunca karısı biraz yumuşamış. “E hadi öyle olsun” demiş, “Bir tas çorba da onun önüne koyayım bari. Hem sevap olur.”

Günler birbirini kovalamış. Adamcağız ayıya oynamayı öğreteceğim diye helak olmuş.

Ayıya yerde yuvarlan diyormuş, ayı somyaya tırmanı-yormuş. Ayağa kalk diyormuş, ayı yere yatıyormuş. Daha bir numara öğretmeden adamın iflahı kesilmiş.

Bu arada tabii ayı yavrusu palazlanmış. Büyüdükçe de yabanlaşmış. Gelen gidene saldırmaya, evde ne varsa döküp saçmaya başlamış.

Adamın karısı daha fazla dayanamamış.

“Ya bu ayı bu evden gidecek ya da ben anamın evine gideceğim bilesin” diye tehdit etmiş kocasını.

“Yahu daha tam öğrenemedi oynamayı, biraz daha sabret” dese de kocası, kadın sinirle bohçasını hazırlayıp kapının önüne koymuş.

Adamcağız ne yapsın? Çaresiz almış ayıyı yanına, çıkmış pazarın yoluna. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. En sonunda hayvan pazarına ulaşmış.

Kimi at satıyormuş pazarda, kimi eşek. Kimi keçi bağlamış önüne, kimi tavuk doldurmuş kümese...

Bizim adamcağız da almış ayıyı yanına, durmuş bir köşede. Ayının üzerine de koca bir yazı asmış: “Sahibinden kelepir ayı!” diye.

Biraz sonra bir adam gelmiş yanına. Belli ki ayıyla ilgiliymiş.

“Kaça bu kocağlan beya?” diye sormuş bizim adamcağıza.

Bir fiyat söylemiş adamcağız hevesle.

“Ooo o ne yahu? Deve mi satıyorsun?” demiş alıcı, “Kim versin bir ayıya o kadar para?”

“Ayı deyip geçme” demiş adam, “Sen bu ayının marifetlerini bilmiyorsun. Çok çabuk oyun öğreniyor. Hele biraz üzerine eğil bu işin, bir oynadı mı yedi mahalleyi başına toplar. Hele bir de kocakarının hamamda nasıl bayıldığını öğret, bayılır millet vallahi! Sonra da gelsin mangırlar! İki aya kalmaz köşeyi dönersin.”

“E madem öyle de sen niye satıyorsun bu ayıyı?” demiş alıcı.

Adam şimdi karım eve sokmuyor dese hiç olur mu? Hiç düşünmeden cevap vermiş: “Bizim evde ayının âlâsı var, beyim. Ben de çok istedim kalsın ama yanaştırıyor mu ki bu garibanı eve!”

Alıcının aklına yatmış bu ayı işi. İki adam yaman bir pazarlığa tutuşmuşlar.

Saatlerdir pazarda bekleyen kocaoğlan iyice yorulmuş.